Кума Лисиця раз голодна влізла в сад;
Там винограду грона спіли.
І очі й зуби їй від того аж горіли,
Бо ж яхонтом[1] палав добірний виноград.
Та от біда, висить він зависоко
Відкіль не глянь, знущання лиш саме:
Хоч бачить око,
Зуб не йме.
І день промарнувавши цілий,
Пішла й промовила: — Та хай він пропаде!
Що ж, гарний де-не-де,
Та кислий — зовсім ще неспілий,
Оскома зразу нападе.

[1] Яхонт — дорогоцінний камінь.